

DIMCO Dimovasili M.I.K.E.
(věc C-499/20)

Datum rozhodnutí: 10. února 2022

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která za účelem zajištění bezpečnosti osob, zejména proti zemětřesení, stanoví určité podmínky pro instalaci takových tlakových zařízení, jako jsou potrubí určená k přepravě plynu, včetně těch, která jsou opatřena označením CE, pokud tato právní úprava nevede k žádné změně těchto zařízení a nepředstavuje překážku zakázanou články 34 a 36 SFEU.*

Skutkové okolnosti: Společnost Dimco se zabývá obchodováním s výrobky špičkové technologie používanými při zavádění zařízení zemního plynu v budovách, dovozem těchto výrobků a jejich distribucí. Tato společnost ze Spojeného království dováží a v Řecku uvádí na trh ohebné trubky z nerezavějící oceli. Dne 16. května 2012 podala společnost Dimco ke Státní radě v Řecku žalobu znějící na zrušení různých ustanovení předpisu ze dne 20. března 2012 a mimo jiné tvrdila, že tato ustanovení podporují používání konvenčního ocelového a měděného plynového potrubí na úkor plynového potrubí, které tato společnost uvádí na trh, a prakticky znemožňují používání plynového potrubí, které dováží, a tudíž jeho uvádění na trh. Domnívá se tedy, že odstavec 1.2.4 tohoto předpisu a body P.9.5.6.9 a P.9.5.8.2 jeho přílohy 9 jsou v rozporu s čl. 4 odst. 1 bodem 1.1 směrnice 97/23. Společnost Dimco v tomto ohledu zdůrazňuje, že potrubí, které uvádí na trh, je opatřeno označením CE. Z přílohy I a z čl. 4 odst. 1 bodu 1.1 směrnice 97/23 podle jejího názoru vyplývá, že dodatečné podmínky a omezení stanovené z důvodů ochrany proti zemětřesení se nemohou vztahovat na plynové potrubí, které je opatřeno označením CE a jehož výrobce v návodu potvrdil, že jeho instalace a používání jsou bezpečné.

Právní stránka: Mezi zvláštními ustanoveními Smlouvy, která jsou členské státy povinny dodržovat při využití možnosti, kterou jim přiznává čl. 2 odst. 2 směrnice 97/23, je třeba s ohledem na cíl sledovaný touto směrnicí, kterým je odstranit překážky volného pohybu tlakových zařízení na vnitřním trhu, vycházet z článků 34 a 36 SFEU, které upravují volný pohyb zboží a zakazují mezi členskými státy množstevní omezení dovozu,

jakož i veškerá opatření s rovnocenným účinkem. Z ustálené judikatury v tomto ohledu vyplývá, že za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením dovozu, která jsou zakázána článkem 34 SFEU, musí být považována opatření přijatá členským státem, jejichž účelem nebo důsledkem je méně příznivé zacházení s produkty pocházejícími z jiných členských států, jakož i jakékoli jiné opatření, které brání v přístupu produktů pocházejících z jiných členských států na trh členského státu, ledaže mohou být objektivně odůvodněná jedním z důvodů obecného zájmu uvedených v článku 36 SFEU, nebo kategorickými požadavky obecného zájmu. V obou případech musí být uvedená vnitrostátní opatření způsobilá zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nesmí jít nad rámec toho, co je k jeho dosažení nezbytné. V projednávaném případě podmínky stanovené v předpisu ze dne 20. března 2012, a sice povinnost větrat prostory, kde jsou instalována potrubí zemního plynu, a zákaz instalovat tato potrubí do betonových desek a do země, aby zůstala dostupná, nevedou k žádné změně materiálu uváděného žalobkyní v původním řízení na trh, což ostatně účastníci původního řízení nezpochybnili, a mají zajistit bezpečnost osob s ohledem na nebezpečí vyvolaná faktory nesusouvějícími s tlakovými zařízeními, jako je zemětřesení. Kromě toho jsou ustanovení předpisu ze dne 20. března 2012 v souladu s článkem 36 SFEU, jelikož jsou použitelná na všechny typy potrubí bez ohledu na použitý materiál nebo zemi původu, byla příslušným vnitrostátním orgánem považována za nezbytná k zajištění zdraví a bezpečnosti osob a dodržují zásadu proporcionality.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. února 2009, *Komise v. Itálie*, C-110/05, EU:C:2009:66, ze dne 17. prosince 2020, *Německo v. Komise*, C-475/19 P a C-688/19 P, EU:C:2020:1036.

Relevantní právní úprava: článek 4 odst. 1 bod 1.1 a příloha I směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/23/ES o sblížení právních předpisů členských států týkajících se tlakových zařízení.

HR Rail (věc C-485/20)

Datum rozhodnutí: 10. února 2022

Závěr: Pojem „přiměřené uspořádání pro zdravotně postižené osoby“ vyžaduje, aby byl pracovník – a to i ten, jenž je po nástupu do zaměstnání ve zkušební době – který byl z důvodu svého zdravotního postižení prohlášen za nezpůsobilého k výkonu základních funkcí spojených s jeho pracovním místem, zařazen na jiné pracovní místo, pro které má požadované odborné znalosti a schopnosti a pro které je k dispozici, a to za předpokladu, že takové opatření neznamená pro zaměstnavatele neúměrné břemeno.

Skutkové okolnosti: Společnost HR Rail coby výhradní zaměstnavatel zaměstnanců Belgických drah přijala žalobce v původním řízení do zaměstnání jakožto technického pracovníka údržby tratě. Dne 21. listopadu 2016 začala žalobci v původním řízení běžet v rámci Infrabel, tj. právního subjektu vystupujícího jako „provozovatel infrastruktury“ Belgických drah, zkušební doba. V prosinci 2017 bylo žalobci v původním řízení diagnostikováno onemocnění srdce, a musel mu proto být zaveden kardiostimulátor, což je přístroj citlivý na elektromagnetické pole, které se vyskytuje mimo jiné i na železničních tratích. Vzhledem k tomu, že tento zdravotnický prostředek nemohl být opakovaně vystavován působení elektromagnetického pole, v němž se pohybují pracovníci údržby železničních tratí, žalobce v původním řízení již nebyl schopen vykonávat práci, ke které byl původně přijat. Dne 12. června 2018 ho Federální správa sociálního zabezpečení v Belgii uznala za zdravotně postiženou osobu. Rozhodnutím ze dne 28. června 2018 regionální středisko lékařské posudkové služby v Belgii, které hodnotí zdravotní způsobilost pracovníků ve služebním poměru u Belgických drah, prohlásilo, že žalobce v původním řízení není způsobilý zastávat pracovní pozici, na kterou byl přijat. Regionální středisko lékařské posudkové služby ovšem uvedlo, že může být zaměstnán na pracovním místě, které odpovídá následujícím požadavkům: „průměrně náročná činnost, při které dotčený nebude vystaven působení elektromagnetického pole ani vibracím a nebude vykonávat práce ve výškách“.

Právní stránka: Pokud se pracovník stane kvůli zdravotnímu postižení trvale nezpůsobilým zastávat své pracovní místo, může být vhodným opatřením v rámci „přiměřeného uspořádání“ ve smyslu článku 5 směrnice 2000/78 jeho přeřazení na jiné pracovní místo. Zaměstnavatel však nemůže být na základě

článku 5 směrnice 2000/78 povinen přijmout opatření, která by pro něj znamenala „neúměrné břemeno“. Z bodu 21 odůvodnění této směrnice v tomto ohledu vyplývá, že za účelem určení, zda určitá opatření představují neúměrné břemeno, je třeba vzít v úvahu zejména s nimi spojené finanční náklady, velikost a finanční prostředky organizace či podniku a možnost získání veřejných prostředků nebo jiné pomoci. Kromě toho je třeba upřesnit, že možnost převést zdravotně postiženou osobu na jiné pracovní místo je dána pouze tehdy, je-li k dispozici alespoň jedno volné pracovní místo, které může dotčený pracovník zastávat.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. dubna 2013, *HK Danmark*, C-335/11 a C-337/11, EU:C:2013:222, ze dne 17. dubna 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257.

Relevantní právní úprava: článek 5 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Commissaire général aux réfugiés a aux apatrides (Unité familiale – Protection déjà accordée) (věc C-483/20)

Datum rozhodnutí: 22. února 2022

Závěr: Právo EU nebrání tomu, aby členský stát využil možnosti odmítnout žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou z důvodu, že žadateli již bylo přiznáno postavení uprchlíka jiným členským státem, pokud je žadatelem otec nezletilého dítěte bez doprovodu požívajícího doplňkové ochrany v prvním členském státě, přičemž však není dotčeno použití čl. 23 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

Skutkové okolnosti: Navrhovatel v původním řízení se poté, co dne 1. prosince 2015 získal postavení uprchlíka v Rakousku, přemístil na začátku roku 2016 do Belgie, kam následoval své dvě dcery, z nichž jedna byla nezletilá. Dne 14. prosince 2016 byl těmto dcerám v Belgii přiznán status doplňkové ochrany. Belgický stát uznal rodičovskou odpovědnost navrhovatele v původním řízení vůči nezletilému dítěti, ale dotčený nemá právo pobytu v tomto státě.

Právní stránka: Zaprvé, okolnost, že rodič a jeho nezletilé dítě absolvovali odlišné migrační cesty před tím, než se znovu setkali v členském státě, kde dítě požívá mezinárodní ochrany, nebrání tomu, aby byl rodič považován za rodinného příslušníka uvedeného dítěte ve smyslu čl. 2 písm. j) směrnice 2011/95, pokud byl tento rodič přítomen na území tohoto členského státu před tím, než bylo rozhodnuto o žádosti jeho dítěte o mezinárodní ochranu. Zadruhé, s ohledem na cíl čl. 23 odst. 2 směrnice 2011/95, kterým je zajistit zachování celistvosti rodiny osob požívajících mezinárodní ochrany, a dále s ohledem na skutečnost, že ustanovení směrnice 2011/95 musí být vykládána ve světle článku 7 a čl. 24 odst. 2 a 3 Listiny, je třeba mít za to, že státní příslušník třetí země, jehož žádost o mezinárodní ochranu je v členském státě, ve kterém jeho nezletilé dítě požívá mezinárodní ochrany, nepřipustná z důvodu postavení uprchlíka, které má v jiném členském státě, a byla proto odmítnuta, nespĺňuje sám podmínky pro získání mezinárodní ochrany v prvním členském státě, což v tomto státě umožňuje vznik práva tohoto státního příslušníka na přiznání výhod uvedených v člácích 24 až 35 směrnice 2011/95. Zatřetí, podle čl. 23 odst. 2 směrnice 2011/95 musí být však přiznání takových výhod slučitelné s právním postavením dotyčného státního příslušníka třetí země.

Související judikatura: rozsudek ze dne 9. září 2021, *Spolková republika Německo (Rodinný příslušník)*, C-768/19, EU:C:2021:709, ze dne 9. listopadu 2021, *Spolková republika Německo (Zachování celistvosti rodiny)*, C-91/20, EU:C:2021:898.

Relevantní právní úprava: článek 33 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Pharmacie populaire – La Sauvegarde (spojené věci C-52/21 a C-53/21)

Datum rozhodnutí: 24. února 2022

Závěr: Právo EU brání právní úpravě členského státu, která ukládá každé společnosti usazené na území tohoto proně uvedeného členského státu, aby daňové správě předala výkazy týkající se plateb za služby zakoupené od poskytovatelů usazených v jiném členském státě, ve kterém tito poskytovatelé podléhají právní úpravě v oblasti účetnictví podniků, jakož i povinnosti vystavit

faktury v souladu s právní úpravou týkající se daně z přidané hodnoty, a to pod hrozbou zvýšení korporační daně ve výši 50 % nebo 100 % hodnoty těchto služeb, zatímco v souladu se správní praxí uvedený první členský stát neukládá žádnou rovnocennou povinnost, jsou-li uvedené služby poskytovány poskytovateli usazenými na jeho území.

Skutkové okolnosti: Navrhovatelky v původních řízeních, a sice Pharmacie populaire a Pharma Santé, dvě společnosti usazené v Belgii, uvádějí na trh farmaceutické přípravky. Obě tyto společnosti smluvně svěřily LAD Sàrl, společnosti usazené v Lucembursku, úkol provádět turnusovou přepravu léčivých přípravků. V roce 2010 společnost LAD fakturovala společnosti Pharmacie populaire náklady turnusové přepravy ve výši 20 846,20 eur, v roce 2011 uvedená společnost společností Pharmacie populaire fakturovala náklady turnusové přepravy ve výši 22 788,88 eur a v roce 2012 tato společnost fakturovala společnosti Pharmacie populaire náklady turnusové přepravy ve výši 16 723,44 eur. Náklady turnusové přepravy, které společnost LAD fakturovala společnosti Pharma Santé, v roce 2008 činily 32 516,23 eur, v roce 2009 činily 22 653,95 eur, v roce 2010 činily 25 468,33 eur, v roce 2011 činily 27 197,78 eur a v roce 2012 činily 16 383,40 eur. Tyto skutečnosti vedly k trestním stíháním společností Pharmacie populaire a Pharma Santé, které byly zproštěny obžaloby rozsudky trestního soudu v Lutychu, Belgie, ze dne 28. února 2019. Podle těchto rozsudků, které již nelze napadnout opravnými prostředky, žádná skutečnost ve spisech neprokazuje, že služby poskytnuté navrhovatelkám v původních řízeních neodpovídají skutečnosti a že ceny uvedené těmito navrhovatelkami neodpovídají skutečně zaplaceným cenám. Mimoto žádná skutečnost ve spise nezpochybňovala skutečnou existenci společnosti LAD.

Právní stránka: Uvedená sankce je uložena ve všech případech, kdy belgická společnost nespĺnila svou ohlašovací povinnost stanovenou v právní úpravě, o kterou jde ve věcech v původních řízeních, aniž využila možností, které by umožnily se této sankci vyhnout. I za předpokladu, že je plátce zproštěn této povinnosti, pokud výše plateb nepřesahuje 125 eur, je tedy zjevné, že s výhradou této prahové hodnoty *de minimis* je uvedená sankce vymahatelná i tehdy, když poskytovatel služeb v členském státě, ve kterém je usazen, skutečně vykázal příjmy z belgických zdrojů za své služby. Sankce je tudíž uložena i v případě, že nesplnění ohlašovací povinnosti nezpůsobilo, že dani unikl jakýkoli

příjem, ať již ze strany odběratele nebo poskytovatele dotčených služeb. Ačkoli přitom členské státy mohou sankcionovat nedodržení správních povinností, které ukládají, za podmínky, že tyto sankce jsou přiměřené sledovanému cíli, sankce spočívající ve zvýšení daně o částku, která může představovat 50 %, případně 100 % hodnoty dotčených služeb, a to i když nedošlo k žádnému neodvedení daně, překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění účinnosti daňového dohledu. Jeví se, že nepřiměřená povaha této sankce je o to zjevnější, že díky správní toleranci uvedené v bodě 5 tohoto rozsudku nemůže poskytování služeb čistě vnitrostátní povahy v Belgii zakládat sankci, i když poskytovatel služeb získanou platbu nevykázal. Z toho vyplývá, že uvedené omezení nemůže být odůvodněno ani na základě boje proti daňovým únikům, který zmínily navrhovatelky v původních řízeních a Komise ve svých vyjádřeních. Tento cíl představuje naléhavý důvod obecného zájmu, který může odůvodňovat omezení výkonu svobody pohybu zaručené Smlouvou o FEU. V projednávané věci je pravda, že dotčená právní úprava může přispět k odrazení od daňových úniků díky uvedené sankci. Vzhledem k tomu, že je tato sankce použitelná i v případě, že k žádnému daňovému úniku nedošlo, však překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. června 2009, *X a Passenheim-van Schoot*, C-155/08 a C-157/08, EU:C:2009:368, ze dne 25. července 2018, *TTL*, C-553/16, EU:C:2018:604 a ze dne 3. března 2020, *Google Ireland*, C-482/18, EU:C:2020:141.

Relevantní právní úprava: článek 56 SFEU.

Agenzia delle dogane e dei monopoli a Ministero dell'Economia e delle Finanze (věc C-452/20)

Datum rozhodnutí: 24. února 2022

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě prvního porušení zákazu prodeje tabákových výrobků nezletilým stanoví kromě uložení správní pokuty i pozastavení oprávnění hospodářského subjektu, který porušil tento zákaz prodávat takové výrobky, provozovat živnost na dobu patnácti dnů, pokud taková právní úprava nepřekračuje meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cíle chránit lidské zdraví, a zejména omezit rozšíření kuřáctví mezi mladými lidmi.*

Skutkové okolnosti: PJ je držitelem oprávnění provozovat bar s prodejem tabáku, které jej opravňuje k prodeji tabákových výrobků, jež v Itálii podléhají státnímu monopolu. V únoru 2016 celní úřad během kontroly zjistil, že PJ prodal cigarety nezletilé osobě, a na základě čl. 24 odst. 3 legislativního nařízení č. 6/2016 uložil celní úřad PJ správní pokutu ve výši 1 000 eur, jakož i akcesorickou správní sankci spočívající v pozastavení jeho oprávnění provozovat bar s prodejem tabáku na dobu patnácti dnů.

Právní stránka: Zdá se, že rovnováha mezi přísností sankcí a závažností dotčeného protiprávního jednání je zajištěna pokutami doprovázejícími pozastavení pachatelova oprávnění provozovat bar s prodejem tabáku, které se liší podle závažnosti dotčeného protiprávního jednání. V projednávaném případě totiž výše pokuty uložené žalobci v původním řízení činila 1 000 eur, tedy částku odpovídající nižším limitům částek stanovených v případě prvního protiprávního jednání. Navíc pozastavení oprávnění provozovat živnost je stanoveno pouze na dobu patnácti dnů. Tato akcesorická sankce, posuzovaná ve svém kontextu, tedy představuje opatření, které v případě prvního porušení zákazu prodeje tabákových výrobků nezletilým má za cíl zejména sankcionovat protiprávní jednání, kterého se dopustili prodejci těchto výrobků, a odradit je od dalšího porušování tohoto zákazu odstraněním hospodářských úvah, které mohou vést tyto prodejce k prodeji tabákových výrobků nezletilým navzdory zákazu takového prodeje, aniž to vede k odnětí oprávnění, přičemž toto odnětí je stanoveno pouze v případě opakovaného protiprávního jednání, jak to vyplývá z legislativního nařízení č. 6/2016. Za těchto podmínek tedy takový systém sankcí, který za účelem zbavení pachatelů hospodářských výhod vyplývajících z porušení zákazu prodeje tabákových výrobků nezletilým a jejich odrazení od porušování tohoto zákazu stanoví kromě uložení správní pokuty i pozastavení oprávnění provozovat bar s prodejem tabáku na dobu určenou na patnáct dnů v případě prvního porušení, překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle chránit lidské zdraví, a zejména omezit rozšíření kuřáctví mezi mladými lidmi.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. listopadu 2018, *Swedish Match*, C-151/17, EU:C:2018:938, ze dne 4. května 2016, *Philip Morris Brands a další*, C-547/14, EU:C:2016:325.

Relevantní právní úprava: zásada proporcionality.

Airhelp (Retard de vol de réacheminement) (věc C-451/20)

Datum rozhodnutí: 24. února 2022

Závěr: *Společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím se nepoužijí na přímo navazující let, který byl předmětem jediné rezervace a který se skládá ze dvou úseků letu, které mají být provozovány leteckým dopravcem Společenství, pokud se letiště odletu prvního úseku letu i letiště příletu druhého úseku letu nacházejí ve třetí zemi, přičemž na území členského státu se nachází pouze letiště, kde se uskutečňuje mezipřistání.*

Skutkové okolnosti: NT měl rezervaci na přímo navazující let na trase z Kišiněva (Moldavsko) do Bangkoku (Thajsko) přes Vídeň (Rakousko). Bylo naplánováno, že letecký dopravce provozuje oba lety, které tvořily tento přímo navazující let, u něhož byla provedena jediná rezervace. První úsek letu byl z Kišiněva do Vídně s plánovaným časem odletu a příletu dne 29. května 2019 v 15:55 hod. a v 16:40 hod. Druhý úsek letu byl následně z Vídně do Bangkoku s plánovaným časem odletu a příletu dne 29. května 2019 ve 23:20 hod. a 30. května 2019 ve 14:20 hod. Podle metody ortodormické dráhy letu činí vzdálenost mezi Kišiněvem a Bangkokem více než 3 500 km. Let z Kišiněva do Vídně byl necelých sedm dní před plánovaným odletem zrušen. Společnost Austrian Airlines tedy změnila tuto rezervaci NT a přesměrovala jej na jiný let s číslem TK 68 z Istanbulu (Turecko) do Bangkoku s plánovaným časem odletu a příletu 30. května 2019 v 01:25 hod a v 15:00 hod. Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že nebylo možné určit, jakým způsobem a v jakém čase byl NT přepraven z Kišiněva do Istanbulu. Let z Istanbulu do Bangkoku dosáhl tohoto cílového místa určení v 16:47 hodin, tedy se zpožděním o 1 hodinu a 47 minut oproti plánovanému času tohoto přesměrovaného letu. V případě, že by let z Istanbulu do Bangkoku nebyl zpožděn, byl by NT dopraven do cílového místa určení, Bangkoku, 40 minut později, než kdyby mohl cestovat v souladu se svým původním plánem přes Vídeň. Vzhledem k tomu, že tento let Istanbul–Bangkok byl zpožděn o 1 hodinu a 47 minut, se však NT ve skutečnosti dostal

do cílového místa určení se zpožděním 2 hodiny a 27 minut oproti plánovanému času příletu původně rezervovaného přímo navazujícího letu.

Právní stránka: Místo přistání prvního úseku letu se nachází na území Unie a je totožné s místem odletu druhého úseku letu, přeprava je provozována leteckým dopravcem Společenství a ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že NT obdržel náhradu nebo odškodnění či mu byla poskytnuta pomoc ve třetí zemi, kde se nacházelo letiště odletu. NT by se tedy mohl a priori dovolávat ustanovení nařízení č. 261/2004 na základě jeho čl. 3 odst. 1 písm. b). Kromě toho, pokud by čl. 3 odst. 1 nařízení č. 261/2004 musel být vykládán v tom smyslu, že místo mezipřistání na letišti umístěném na území Unie postačuje k tomu, aby bylo toto nařízení použitelné na dotčeného cestujícího, by NT rovněž mohl mít za to, že jeho situace spadá pod případ uvedený v odst. 1) písm. a) uvedeného článku. Z toho by vyplývalo, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, by nebylo možné s jistotou určit, do kterého z obou případů uvedených v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení náleží dotčený cestující. Zatřetí a konečně, takový výklad by měl za následek, že pokud jde o pojem „přímo navazující lety“, tento pojem by měl být chápán někdy jako „jednotka“ sestávající ze dvou nebo více letů tvořících jeden celek a někdy jako ze dvou nebo více různých letů. Takový nesoulad v rozsahu tohoto pojmu by porušoval zásadu právní jistoty, která podle ustálené judikatury vyžaduje, aby unijní právní předpisy byly určité a aby jejich použití bylo pro procesní subjekty předvídatelné.

Související judikatura: rozsudek ze dne 14. října 2010, *Nuova Agricast a Cofra v. Komise*, C-67/09 P, EU:C:2010:607, ze dne 31. května 2018, *Wegener*, C-537/17, EU:C:2018:361.

Relevantní právní úprava: článek 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Zpracoval: Jan Tlamycha